

գրաւեցան յսնօրինաց, զի մեծ շահ կ'ստնուին,
ամիսն Ժ. ԺԴ. ԺԵ. եւ Պարոնիսի Դարիքն
կակողերես մարդ եր եւ սակաչող»: (ՀԱ. 1934
էջ 554):

Սիմոն դպիր Լեհացի, որ 1615ին Երու-
սաղէմ գացած է, Գրիգոր Պարոնտէր պա-
տրիարքէն լսելով կը նկարագրէր այդ օ-
րերուն Երուսաղէմի վանքին ողբալի վի-
ճակը գրելով՝ թէ «վիճակն Հայոց գերեալ եւ
աւերեալ քաղաւ ժամանակս եւ անկեացն ուխ-
տաստիք եւ եկեղեցիք սնօրինականաց անայի եղ-
եալ, . . . ի գրաւի: Այլ եւ այս եղեւ յանհո-
գութենէ եւ քուշութեանց առաջնորդաց առաջ-
նոց: Եւ թէ հարկ շինեալ պատարագ անեղ, ոչ
գոյր սրկի, խաչ, անեսարան. երբայիս, կա-
շառ սայիս, քերհին շուրջառ եւ այլ ինչ եւ
մասնուցանեին պատարագ, եւ դարձեալ անհին
փութով: Եւ այնչափ անեղաւ եւ շատացաւ
պարսֆն, մինչ զի արքութեան տեղիս եւս յա-
փշակեցին ի ձեռաց Հայոց, զի ոչ մեաց եւ
ոչ ինչ: Վա՛յ ինձ, վասն իմ ծովացեալ մեղացս
մասնեցան արքութիւնք եւ Քրիստոսի սնօրինա-
կանաց տեղիքն ի ձեռս այրագաց, որպէս ի
հնումն Տապանակն: Այլ եւ ինքն Պարոնիսի
սասց շարով, թէ ժամանակ մի ըստ սովորու-
թեան՝ Մկնդեան օրն գնացաք ի Բեթղեհեմ եւ
չունեաք խաչ՝ ջուր օրհնել. հանեալ մաշոնցիկն
փոքրիկ խաչն եւ այնով օրհնեցաք. եւ ի ժամ